

sommelighed er god, men den maa bare ikke berøre en selv. Derfor vil jeg gerne fra denne Plads fremhæve, at hvis der skal blive noget Resultat ud af det meget højrestede Krav om, at Statens Administration skal spare, at der ikke maa oprettholdes overflødige Embeder o. s. v., saa maa Befolkningen finde sig i de Ulemper, der følger med disse Kravs Gennemførelse. At en Udvidelse af Retskredsens Omfang kan være en Ulempe for den Del af Befolkningen, som faar længere til Retsstedet, er der jo ingen, der vil benægte, men det er dog en af de Ulemper, som det er forholdsvist let at komme over, navnlig i vor Tid, hvor Jernbaner og Rutebiler danner et saa tæt Net Landet over. Jeg vil gerne minde om, at ved det førnævnte Lovforslags Behandling blev der af Ordførerne for alle Partier udtalt udstrakt Villighed til at faa nedlagt overflødige Dommerembeder og, vil jeg fremhæve, følgelig kan Justitsministeren sikkert regne med at have hele Rigsdagen og den offentlige Mening i Almindelighed bag sig i sine fortsatte Bestræbelser i den Retning.

Men Dommerne er ikke den eneste Embedsstand, der har for lidt at bestille, det samme gælder, efter hvad jeg har erfaret, i endnu højere Grad en hel Del Embedslæger i Provinserne, Amtslæger og Kredslæger. Nu skal jeg villig erkende, at disse Embeder maaske nok ikke er saa højt lønnede — saa vidt jeg ved, er Lønnen 6 000—7 000 Kr. aarlig for de mindre og de middelstore Embeder —, men i Betragtning af, at Kredslægerne i alt Fald i de mindre og middelstore Embeder i Almindelighed neppe har over en Times dagligt Arbejde ved deres Embedsgerning, maa Lønnen alligevel siges at være ret god. Følgen af, at Embedet ikke stiller større Krav med Hensyn til Arbejde, er da ogsaa den, at Amts- og Kredslægeembederne i mange Tilfælde kun betragtes som et behageligt pensionsgivende Appendiks til en stor og indbringende Privatpraksis, hvori vedkommende Læge ganske naturligt lægger sin Arbejdskraft og sin Interesse. Det er et Forhold, som hverken Lægerne eller Samfundet i dets Helhed er tjent med.

Naar jeg nu fremdrager dette Forhold her, er det, fordi den nuværende Lov om Embedslægevæsenets Ordning, en Lov, som traadte i Kraft den 1. April 1915, skal genforelægges Rigsdagen inden Udgangen af indeværende Kalenderaar, og jeg har set, at den højtærede Indenrigsminister i det andet Ting har fremsat et Forslag til Ændring i Loven, gaaende ud paa, at denne Genfore-

læggelse skulde udskydes i 5 Aar, altsaa til 1930. Jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister, at han nøje undersøger Forholdene for Embedslægeres Vedkommende, undersøger, om der ikke kunde være Grund til at faa disse Embeder omlagt og sammenlagt. Saa vidt jeg har forstaaet, kan dette gøres, uden at en Revision af Loven er nødvendig, men nu, da der jo alligevel er Tale om enten en Genforelæggelse eller i alt Fald en Ændring, som tillader, at Genforelæggelsen bliver udskudt, synes jeg, det var naturligt, at den højtærede Indenrigsminister tog disse Undersøgelser op. Jeg mener for øvrigt, at det vilde være bedst, om man tog hele Loven op til en gennemgribende Revision. Og samtidig vil jeg gerne henstille, at der, indtil Forholdene bliver nøje undersøgt, ikke bliver udnævnt flere Amtsel eller Kredslæger. Det er mig bekendt, at der for Tiden staar flere Amtslægeembeder ledige, som bliver betjent ved Konstitution, og der er andre, som paa Grund af Aldersgrænse og andre Forhold kan ventes at blive ledige i den nærmeste Fremtid; men hvis disse Embeder først bliver besat med forholdsvist unge Læger, vil det jo være vanskeligt at indføre eventuelle Forbedringer senere, saa at selv en Forbedring af Loven neppe kommer til at virke i en overskuelig Fremtid. Jeg har Grund til at tro, at man ved en fornuftig Ordning af dette Forhold kunde spare saadant noget som de to Trediedele af samtlige Kredslæger, uden at Resten derved vilde blive overbebyrdet ved deres Embeder. Hvis man gik den Vej, og man saa samtidig forhøjede Lønnen for de tilbageblevne, ja, selv om man forhøjede den med 100 pCt., vilde der alligevel kunne spares en 33 pCt. af de nuværende Lønninger. Man vilde derved opnaa at begrænse Kredslægerens Privatpraksis og faa en Ordning, saa at de i højere Grad vilde og ganske naturligt maatte ofre sig for deres Embede. Og man kunde lettere give dem bestemte Opgaver, f. Eks. at føre Tilsyn med Børnehjem og lignende i Embedskredsen. Tillige kunde man forlange, at de skulde have en Uddannelse, der i et og alt svarede til de Krav, som stilles til dem i deres Embede; det kan diskuteres, om dette altid er Tilfældet nu. En saadan Ordning vilde blive billigere for Staten og bedre for Befolkningen. Jeg er imidlertid klar over, at en saadan Reform vil møde Modstand indenfor visse Kredse af Befolkningen, og at Lægerne ikke med venlige Øjne vil se paa, at der, om jeg saa maa sige, bliver grebet ind i deres Næring, ligesaa lidt som man vel kan vente, at Jurister ser med velvillige Øjne